
Radosław Krajewski

PRZESTĘPSTWO ZAMACHU NA ŻYCIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Pozycja ustrojowa Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej jest wyjątkowa, gdyż będąc wprawdzie zaliczonym przez Konstytucję Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r.¹ do władzy wykonawczej, przede wszystkim ma on być podmiotem pozostającym ponad bieżącymi podziałami politycznymi, spełniającym rolę arbitra czuwającego nad sprawnym funkcjonowaniem państwa. Uściślając, jak stanowi art. 126 ust. 1 ustawy zasadniczej, Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej jest najwyższym przedstawicielem Rzeczypospolitej Polskiej i gwarantem ciągłości władzy państwowej, zaś według ust. 2 tego artykułu czuwa on nad przestrzeganiem Konstytucji, stoi na straży suwerenności i bezpieczeństwa państwa oraz nienaruszalności i niepodzielności jego terytorium. Niezależnie zatem od poglądów politycznych, jak też od ocen prezydentury osoby sprawującej ten urząd w danym okresie oraz jej dokonań, istnieje potrzeba uznawania jej autorytetu oraz zapewniania szczególnej prawnej ochrony, którą stara się w szczególności gwarantować prawo karne.

Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w rozdziale XVII „Przestępstwa przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej” zawiera dwa artykuły zapewniające szczególną ochronę osoby zajmującej najwyższy urząd w państwie, a mianowicie art. 134 przewidujący przestępstwo zamachu na życie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 135 penalizujący czynną napaść na niego oraz jego znieważenie. Przepisy te nader rzadko są przedmiotem rozważań doktryny w postaci odrębnych opracowań, co dotyczy zwłaszcza przestępstwa zamachu na życie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, jednak jej przedstawiciele wypowiedają się w tym zakresie na łamach komentarzy do kodeksu karnego, jak też niektórych podręczników z prawa karnego. Potrzeba zatem naukowego pochylenia się nad tytułowym zagadnieniem, które wpisuje się w problematykę

¹ Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.

prawnych podstaw bezpieczeństwa państwa, dokonania w oparciu o dotychczasowy dorobek piśmienniczy analizy art. 134 k.k., zgodnie z którym „kto dopuszcza się zamachu na życie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 12, karze 25 lat pozbawienia wolności albo karze dożywotniego pozbawienia wolności”.

Jak słusznie podkreśla P. Kardas, art. 134 k.k. przewiduje nieznanne *Kodeksowi karnemu* z 1969 r. przestępstwo zamachu na życie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, co stanowi nawiązanie do konstrukcji przestępstwa targnięcia się na jego życie lub zdrowie określonego w art. 94 § 1 *Kodeksu karnego* z 11 lipca 1932 r., a więc jest kontynuacją tradycji polskiego ustawodawstwa karnego, przyznającego szczególną ochronę osobie pełniącej ów urząd². Artykuł ten³ stanowił, że „kto targnie się na życie lub zdrowie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 10 lub dożywotnio albo karze śmierci”. J. Wojciechowska podkreśla, że przepis ten zaliczany był do zbrodni stanu, wśród których lokowano go na miejscu drugim, podczas gdy aktualnie obowiązujący art. 134 k.k. umiejscowiony jest na ósmym. Autorka proponuje, aby wzorem *Kodeksu karnego* z 1932 r. znalazł się on na podobnym miejscu, przed innymi przepisami przewidującymi karnoprawną ochronę innych konstytucyjnych organów państwowych⁴. Pamiętać przy tym trzeba o innej pozycji ustrojowej i faktycznej Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w okresie II Rzeczypospolitej, aniżeli ma to miejsce aktualnie, a w konsekwencji wydaje się, że zmiana ulokowania przepisów gwarantujących jego szczególną karnoprawną ochronę nie jest niezbędna, a wręcz mogłaby być odczytana jako nieuzasadniona, zwłaszcza przez przeciwników politycznych aktualnie urzędującego w momencie prac legislacyjnych Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, co nie byłoby z korzyścią dla majestatu urzędu.

Przedstawiciele nauki prawa karnego nie są do końca zgodni odnośnie do przedmiotu ochrony art. 134 k.k. albo przynajmniej postrzegają go w taki sposób, że w różnej kolejności wskazują różne dobra podlegające jego ochronie. Niektórzy eksponują życie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej jako dobro chronione, inni sam urząd, a jeszcze inni uważają, że w pierwszej kolejności najważniejsze jest bezpieczeństwo kraju, przy czym jako dodatkowy przedmiot ochrony wskazywane jest życie, a niekiedy także zdrowie osoby będącej głową państwa. R. A. Stefański wskazuje, że przedmiotem ochrony jest życie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej jako najwyższego jej przedstawiciela, ale nie jako osoby, lecz przede wszystkim jako piastującego naj-

² P. Kardas, *Przestępstwa przeciwko Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej* [w:] *Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz do art. 117–277 k.k.*, pod red. A. Zolla, Warszawa 2013, s. 164–165.

³ Dz. U. z 1932 r. Nr 60, poz. 571 z późn. zm.

⁴ J. Wojciechowska, *Przestępstwa przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej* [w:] *Kodeks karny. Komentarz do artykułów 117–221*, pod red. A. Wąska i R. Zawłockiego, Warszawa 2010, s. 89–90.

ważniejszy urząd w państwie. Chroniąc jego życie art. 134 k.k. jednocześnie chroni bezpieczeństwo zewnętrzne i wewnętrzne państwa, gdyż zamach na życie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej stwarza zagrożenie dla bezpieczeństwa państwa⁵.

Według K. Wiaka, dobrem chronionym w art. 134 k.k. jest urząd Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej jako najwyższego przedstawiciela Rzeczypospolitej Polskiej i gwaranta ciągłości władzy państwowej, dodatkowo zaś przepis ten zapewnia ochronę życia osoby aktualnie sprawującej tę funkcję, która jest wyraźnie wzmocniona w stosunku do tej wynikającej z art. 148 k.k.⁶. Zdaniem M. Budyn-Kulik, głównym przedmiotem ochrony jest niezakłócone funkcjonowanie i konstytucyjny ustrój Rzeczypospolitej Polskiej, zaś ubocznym – życie i zdrowie człowieka pełniącego rolę głowy państwa⁷. Podobnie J. Kulesza twierdzi, że rodzajowym przedmiotem ochrony jest Rzeczpospolita Polska, zaś indywidualnym, bliższym przedmiotem ochrony jest urząd Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz jego prawidłowe funkcjonowanie, zwłaszcza ze względu na jego rolę jako gwaranta ciągłości władzy państwowej i strażnika przestrzegania Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, które zostałyby zakłócone w razie zamachu na jego życie. Zdaniem tego autora, nie jest odrębnym przedmiotem ochrony bezpieczeństwo wewnętrzne i zewnętrzne państwa, gdyż uznając je za dobro chronione przez art. 134 k.k. trzeba by za dobra takie uznać także i inne dobra wymienione w art. 126 ust. 2 ustawy zasadniczej, a ponadto jest tak, że w precyzyjny sposób określa ona w art. 131 okoliczności przejścia przez Marszałka Sejmu obowiązków głowy państwa, co powoduje wypełnienie powstałej luki, a w konsekwencji brak jest zagrożenia bezpieczeństwa kraju⁸. Z kolei P. Kardas uważa, że głównym przedmiotem ochrony jest w przypadku analizowanego przepisu bezpieczeństwo Rzeczypospolitej Polskiej – zarówno wewnętrzne, jak i zewnętrzne – którego jednym z podstawowych gwarantów jest Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, a zamach na jego życie stwarzałby bezpośrednie zagrożenie dla stabilności państwa, godząc w jego bezpieczeństwo. Autor ten wskazuje, że przepis art. 134 k.k. przydaje ponadto ochronę życia osoby aktualnie sprawującej urząd Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej⁹. Pogląd ten podziela A. Michalska-Warias, według której przedmiotem ochrony jest tu

⁵ R. A. Stefański, *Prawo karne materialne. Część szczególna*, Warszawa 2009, s. 72.

⁶ K. Wiak, *Przestępstwa przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej [w:] Kodeks karny. Komentarz*, pod red. A. Grześkowiak i K. Wiaka, Warszawa 2012, s. 724–725.

⁷ M. Budyn-Kulik, *Przestępstwa przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej [w:] Kodeks karny. Komentarz*, pod red. M. Mozgawy, Warszawa 2012, s. 322.

⁸ J. Kulesza, *Przestępstwa przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej [w:] Kodeks karny. Część szczególna, Komentarz. Art. 117–221*, pod red. M. Królikowskiego i R. Zawłockiego, Warszawa 2013, s. 106.

⁹ P. Kardas, *Przestępstwa przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz do art. 117–277 k.k.*, pod red. A. Zolla, Warszawa 2013, s. 166.

przede wszystkim bezpieczeństwo wewnętrzne i zewnętrzne państwa, gdyż zamach na głowę państwa stanowiłby poważne zagrożenie dla funkcjonowania organizmu państwowego, jak też przedmiotem takim jest życie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Przepis nie chroni natomiast osób, które w chwili czynu nie pełnią wspomnianego urzędu, a więc byłych prezydentów oraz prezydenta elekta. Autorka wskazuje ponadto, że wobec jednoznacznego brzemienia art. 134 k.k. ochrona przez niego przewidziana nie obejmuje Marszałka Sejmu lub Marszałka Senatu, którzy wykonują obowiązki Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w przypadkach, gdy nie może on tymczasowo sprawować urzędu, a wskazanych w art. 131 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, to jest w szczególności śmierci, zrzeczenia się urzędu i innych¹⁰.

Niewątpliwie wszystkie wskazane przedmioty ochrony analizowanego przepisu mają istotne znaczenie. Ochronie, którą przepis ten poręcza, podlega bowiem Rzeczpospolita Polska, urząd Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, jego życie i zdrowie, ale także bezpieczeństwo wewnętrzne i zewnętrzne państwa. W razie zamachu na życie głowy państwa, zwłaszcza zamachu skutecznego, ale także nieskutecznego, zostaje ono poważnie zachwiane, czego nie zmienia wykonywanie jego funkcji przez Marszałka Sejmu lub Marszałka Senatu. Bezpieczeństwo kraju jest bowiem stanem niezakłóconego jego funkcjonowania, stabilności jego bytu, jak też trwałości jego instytucji, co w razie zamachu na życie najwyższego jego przedstawiciela nie byłoby spełnione, a co jest szczególnie ważne z perspektywy analizy przedmiotowego przepisu na łamach publikacji poświęconej bezpieczeństwu państwa.

Zasadnie wskazuje M. Bojarski, że zachowanie sprawy przestępstwa z art. 134 k.k. polega na dopuszczeniu się zamachu na życie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, czym jest każde zachowanie, chociażby nieskuteczne. Zatem usiłowanie zabójstwa głowy państwa traktowane jest jako swego rodzaju przestępstwo dokonane¹¹, na co zwraca także uwagę S. Hoc, który krytycznie odnosi się do niekaralności przygotowania do zamachu na życie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej¹². Przygotowanie jako forma stadialna przestępstwa, zgodnie z art. 16 § 2 k.k., jest karalne tylko wtedy, gdy ustawa tak stanowi. W przypadku przestępstw przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej karalne jest tylko przygotowanie spisku z art. 127 k.k. oraz zamachu stanu, o którym mowa w art. 128 k.k. Zatem karalność przygotowania zamachu na życie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej nie byłaby czymś wyjątkowym na gruncie tego rodzaju przestępstw i stanowiłaby rozszerzenie ochrony

¹⁰ A. Michalska-Warias, *Przestępstwa przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej [w:] Kodeks karny. Komentarz*, pod red. T. Bojarskiego, Warszawa 2012, s. 309.

¹¹ M. Bojarski, *Przestępstwa przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej [w:] Prawo karne materialne. Część ogólna i szczególna*, pod red. M. Bojarskiego, Warszawa 2012, s. 483.

¹² S. Hoc, *Przestępstwa przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej [w:] Prawo karne. Część ogólna, szczególna i wojskowa*, pod red. T. Dukiet-Nagórskiej, Warszawa 2012, s. 297.

głowy państwa, w tym w porównaniu z przestępstwem zabójstwa z art. 148 k.k., przygotowanie, do którego pozostaje bezkarne.

Podzielić należy stanowisko A. Michalskiej-Warias, że przez zamach należy rozumieć każde zachowanie sprawcy, które stanowi zagrożenie dla życia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, a które może polegać na działaniu, jak i zaniechaniu tegoż działania. Przykładem tego ostatniego może być zachowanie lekarza, który celowo nie podaje właściwego leku¹³. Niemniej, istotę przedmiotowego zamachu z reguły stanowi działanie polegające na przemocy, aczkolwiek i ono nie jest znamieniem konstytutywnym, gdyż ten sam cel można także osiągnąć przy zachowaniu całkowicie jej pozbawionym, jak na przykład poprzez podanie trucizny, na co wskazuje R. A. Stefański¹⁴. Reasumując, z oczywistych względów najczęściej zamach odbywa się poprzez użycie broni palnej, materiałów wybuchowych, noża lub innego niebezpiecznego narzędzia, ewentualnie podanie trucizny, a więc przez działanie.

Relevantny dla zrealizowania znamion przedmiotowego przestępstwa jest jedynie zamach skierowany przeciwko życiu Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, co odróżnia go od czynnej napaści na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej określonej w art. 135 § 1 k.k., na co zwraca uwagę P. Kardas. Jego zdaniem, różnica tkwi w intensywności zamachu, który w analizowanym przypadku zmierza do pozbawienia życia głowy państwa, zaś czynna napaść jest skierowana przeciwko innemu dobrom¹⁵, które zmierzają do naruszenia nietykalności cielesnej i wyrządzenia krzywdy fizycznej.

Motywy kierujące sprawcą przestępstwa zamachu na życie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej są obojętne. Mogą one być natury politycznej, jak i osobistej, co słusznie podkreśla J. Wojciechowska¹⁶ czy K. Wiak¹⁷. W grę wchodzi zatem może nienawiść do osoby sprawującej wspomniany urząd, zemsta wobec niej, ale także chęć destabilizacji państwa bez jakichkolwiek urazów wobec aktualnie urzędującego Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Przestępstwo z art. 134 k.k. może być popełnione tylko umyślnie. Pewne rozbieżności wśród przedstawicieli doktryny wypowiedających się na jego temat wywołuje kwestia zamiaru. Według A. Marka konieczne jest działanie w bezpośrednim zamiarze pozbawienia życia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej¹⁸, który to pogląd reprezentuje także S. Hoc¹⁹. Również zdaniem J. Kuleszy, przestępstwo to może być popełnione jedynie w zamiarze

¹³ A. Michalska-Warias, *Przestępstwa przeciwko...*, op. cit., s. 309.

¹⁴ R. A. Stefański, *Prawo karne*, op. cit., s. 72.

¹⁵ P. Kardas, *Przestępstwa przeciwko*, op. cit., s. 167.

¹⁶ J. Wojciechowska, *Przestępstwa przeciwko...*, op. cit., s. 90.

¹⁷ K. Wiak, *Przestępstwa przeciwko...*, op. cit., s. 725.

¹⁸ A. Marek, *Kodeks karny. Komentarz*, Warszawa 2010, s. 351.

¹⁹ S. Hoc, *Przestępstwa przeciwko...*, op. cit., s. 297.

bezpośrednim²⁰. Natomiast inni autorzy reprezentują stanowisko, że w grę wchodzi obie postaci zamiaru, to jest bezpośredni i ewentualny. Tak między innymi uważa J. Wojciechowska²¹, jak też P. Kardas²², R. A. Stefański²³, K. Wiak²⁴, M. Budyn-Kulik²⁵, A. Michalska-Warias²⁶ oraz R. Góral²⁷, co należy uznać za słuszne, gdyż przyjmowanie, że zamach na życie głowy państwa może być popełniony tylko w zamiarze bezpośrednim stanowiłoby nieuzasadnione ograniczenie jego ochrony na gruncie art. 134 k.k.

Przedmiotowe przestępstwo ma charakter powszechny, co oznacza, że może być ono popełnione przez każdą osobę zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej. Podkreślenia wymaga, że jego sprawcą może być zasadniczo ten, kto ukończył 17 lat, ale także nieletni, który ukończył 15 lat, co wynika z art. 10 § 2 k.k., który enumeratywnie wskazuje przestępstwa, za które mogą na zasadach określonych w *Kodeksie karnym* odpowiadać także nieletni, wśród których znajduje się również art. 134 k.k. Ponadto gdyby zamachu na życie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej dopuściła się osoba niepoczytalna, co jest hipotetycznie możliwe, wówczas na zasadzie art. 31 § 1 k.k. nie popełniłaby ona przestępstwa. Wreszcie sprawcą tego przestępstwa może być zarówno obywatel polski, jak i cudzoziemiec oraz bezpaństwowiec.

Zamach na życie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej może mieć miejsce zarówno w Polsce, jak i poza jej granicami. W tym drugim przypadku zastosowanie znalazłaby zasada ochronna bezwzględna, o której mowa w art. 112 k.k., a zgodnie z którą niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia czynu zabronionego ustawę karną polską stosuje się do obywatela polskiego oraz cudzoziemca w razie popełnienia między innymi przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu wewnętrznemu lub zewnętrznemu Rzeczypospolitej Polskiej, jak też polskim urzędem lub funkcjonariuszom publicznym.

Przestępstwo z art. 134 k.k. jest zbrodnią, za którą alternatywnie grożą najsurowsze kary, to jest kara do 12 lat pozbawienia wolności, kara 25 lat pozbawienia wolności oraz kara dożywotniego pozbawienia wolności, co jest zagrożeniem właściwym. Odpowiada ono także sankcjom za zabójstwa kwalifikowane z art. 148 § 2 i 3 k.k. i jest ścigane z oskarżenia publicznego.

Większość komentatorów opowiada się za możliwością kumulatywnego zbiegu art. 134 k.k. z art. 148 k.k. oraz z przepisami określającymi przestępstwa przeciw-

²⁰ J. Kulesza, *Przestępstwa przeciwko...*, op. cit., s. 107.

²¹ J. Wojciechowska, *Przestępstwa przeciwko...*, op. cit., 90.

²² P. Kardas, *Przestępstwa przeciwko...*, op. cit., s. 169.

²³ R. A. Stefański, *Prawo karne*, op. cit., s. 73.

²⁴ K. Wiak, *Przestępstwa przeciwko...*, op. cit., s. 725.

²⁵ M. Budun-Kulik, *Przestępstwa przeciwko...*, op. cit., s. 323.

²⁶ A. Michalska-Warias, *Przestępstwa przeciwko...*, op. cit., s. 311.

²⁷ R. Góral, *Kodeks karny. Praktyczny komentarz*, Warszawa 2007, s. 256.

ko zdrowiu, to jest art. 156 § 1 k.k. i art. 157 § 1 i 2 k.k. Pogląd taki reprezentuje K. Wiak²⁸ oraz M. Budyn-Kulik²⁹, jak też P. Kardas³⁰, J. Wojciechowska³¹, J. Kulesza³² i A. Michalska-Warias, która dopuszcza również zbieg analizowanego artykułu z art. 155 k.k. w przypadku, gdyby sprawca zamachu na życie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej nieumyślnie spowodował śmierć innej osoby³³.

O ile przyjąć należy możliwość kumulatywnego zbiegu art. 134 k.k. z przepisami przewidującymi spowodowanie uszkodzenia ciała, co miałyby miejsce wówczas, gdyby sprawca dopuścił się nieskutecznego zamachu na życie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, to jest nie spowodowałby jego śmierci, a jedynie uszkodzenie jego ciała lub uszkodzenie ciała innej osoby albo innych osób, to za bezpodstawne uznać trzeba dopuszczenie jego zbiegu z art. 148 k.k. Przemawia za tym przede wszystkim to, że gdyby przyjąć konstrukcję takiego zbiegu, to art. 134 k.k. miałby samodzielny byt jedynie w przypadkach nieskutecznych zamachów na życie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Innymi słowy, zamach, o którym mowa w tym przepisie, musiałby być rozumiany jedynie jako usiłowanie pozbawienia życia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, co nie byłoby zasadne, gdyż przeczyłoby to jego ratio legis, jak też szeroko pojmowanemu przedmiotowi jego ochrony.

Wprawdzie nie wprost, ale pogląd taki zdaje się reprezentować także R. Góral, który słusznie wskazuje, że nastąpienie skutku zamachu na życie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w postaci jego śmierci powinno rzutować na wymiar kary, w ogóle nie odnosząc się do zbiegu art. 134 k.k. z innymi przepisami³⁴. Nie wskazuje na niego również P. Hofmański, według którego przestępstwo zamachu na życie głowy państwa uzupełnia katalog typów kwalifikowanych przestępstwa zabójstwa przewidzianego w art. 148 k.k.³⁵

Doświadczenia historyczne pokazują, że zamach na życie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej może mieć miejsce, dobrze zatem, że ustawodawca dostrzega potrzebę gwarantowania przez prawo karne szczególnej ochrony tego urzędu, co wpisuje się w szerszą perspektywę ochrony najważniejszych dóbr, w tym bezpieczeństwa państwa. Stanem idealnym byłoby oczywiście, aby przepis art. 134 k.k. pozostał jedynie zapisem ustawowym niemającym zastosowania do konkretnego przypadku.

²⁸ K. Wiak, *Przestępstwa przeciwko...*, op. cit., s. 725.

²⁹ M. Budyn-Kulik, *Przestępstwa przeciwko...*, op. cit., s. 323.

³⁰ P. Kardas, *Przestępstwa przeciwko...*, op. cit., s. 170.

³¹ J. Wojciechowska, *Przestępstwa przeciwko...*, op. cit., s. 90–91.

³² J. Kulesza, *Przestępstwa przeciwko...*, op. cit., s. 108.

³³ A. Michalska-Warias, *Przestępstwa przeciwko...*, op. cit., s. 310.

³⁴ R. Góral, *Kodeks karny...*, op. cit., s. 255.

³⁵ P. Hofmański, *Przestępstwa przeciwko...*, op. cit., s. 687.

The crime attempt on life President of the Republic of Poland

Summary

Particular protection of the President of the Republic of Poland provided by criminal law encompasses their life, physical security and their reputation. The first of these interests, the life of the President of the Republic of Poland, is under protection according to Article 134 of the current penal code, which criminalizes attempt on their life under penalty of imprisonment for no fewer than 12 years, the penalty of 25 years' imprisonment, or life imprisonment. The subject of protection provided by this regulation is the life of a person being the current President of the Republic of Poland, as well as both internal and external state security. This crime is a felony that may be committed intentionally with both direct and oblique intent. The definition includes instances of both successful and failed attempts, and consequently is a particular kind of treatment of the crime of homicide.

Keywords: President of the Republic of Poland, attempt on life, crime, felony, state security.